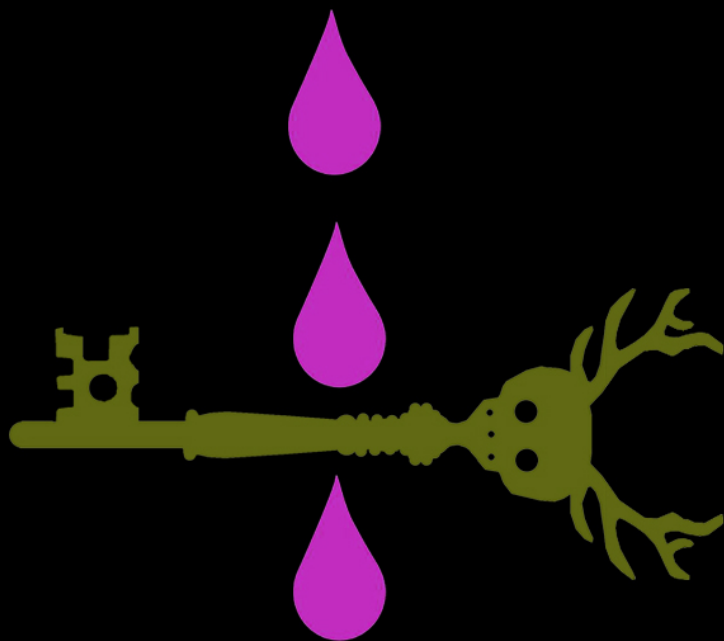

Simone Buchholz Purppurasade

Suomentanut Anne Kilpi

Chastity Riley -sarjassa aiemmin ilmestyneet
suomennokset (suom. Anne Kilpi):

Revolverisydän (2019)

Krokotiiliyö (2019)

Verikuu (2020)

Mexikoring (2021)

Hotel Cartagena (2022)

Simone Buchholz Purppurasade

SUOMENTANUT ANNE KILPI

KUSTANTAMO HUIPPU | YLÖJÄRVI

F I L I

Kirjallisuuden vientikeskus FILI
on tukenut tämän teoksen suomentamista.

Saksankielinen alkuteos River Clyde ilmestyi Saksassa 2021.

Copyright © Suhrkamp Verlag Berlin 2021.

All rights reserved by and controlled through
Suhrkamp Verlag Berlin.

Suomenkielinen laitos © Kustantamo Huippu 2024

Kansi: Taina Värrä

Kustannustoimitus: Satu Talasmäki

Sisäsivujen taitto: Kustantamo Huippu

Paino: Booksfactory, Puola

ISBN 978-952-7409-23-7 (sid.)

ISBN 978-952-7409-24-4 (EPUB)

Tomille

I drive up and down the windin' highways
Live my life in single episodes
Hope one day I'll say I did it my way
Somewhere further on up the road

And I've tried to settle down
Every now and then
But I am a travelin' man

I have been around seen many places
But in my head they all just look the same
I remember people and their faces
But I can hardly remember any names

And I've tried to settle down
Every now and then
But I am a travelin' man

And I'll try it again
Do the very best I can
Though I'll always be a travelin' man

Digger Barnes, Travelin' Man

*eräässä kammottavan kunniallisessa
kapakassa lähellä Reeperbahnia
(Große Freiheit, takahuone)*

Lasipallo kimmeltää sinisen kaikissa sävyissä liilasta turkoosiin, värit värjäyvät ja sumenevat ja sekoittuvat toisiinsa, näky on somasti sommiteltua somiste-LSD:tä eikä ole epäilystäkään siitä, etteikö koko älyttömyys tapahtuisi vain, koska pallosta lähtee johto ja johdosta pistoke ja koska pistoke on tökätty johonkin helvetin pistorasiaan, mutta siitä huolimatta noita-akka väittää kaikenlaista.

”Oih, näen rahaa. Paljon rahaa. Se putoaa teidän käsiinne, ei, te putoatte siihen. Te tulette suorastaan kylpemään seteleissä. SEN minä näen.”

Miesten kasvoilla välkkyy salamoita, heidän silmissään pisaroi himo. Heillä on yllään farkut, joissa on kömpelöt, liian vaaleat kontrastisaumat, farkut ovat vapaa-ajanvaihtoehto kalliille puvunhouduille, kauluspaidan hihat he ovat käärineet ylös, napittaneet kauluksen auki sentilleen sen verran kuin on tarpeen eikä yhtään pidemmälle, puvuntakit roikkuvat tuolin

selkänojalla. Päälepäin kunniallisen kapakan epäilyttävässä takahuoneessa on kuuma, mikä saattaa johtua nurkassa seisovasta pallogrillistä, jossa palaa tuli koko ajan. Noita-akka palelee helposti.

Miesten oli kuljettava noita-akan luo takapihan kautta ja iäti yli äyräiden pursuvien roskalaatikoiden ohi, heidän oli siirrettävä roskia sivuun viimeisen päälle kiillotetuilla kengillään, mutta roskan sivuun siirtämiseen he ovat kyllä tottuneet. He katsovat sen kuuluvan työhönsä.

”Rikkaudet tulevat kuin itsestään, kyllä kyllä, näen sen enemmän kuin selkeästi, te ette vain saa ampua toisianne naamaan, se olisi typerää.”

Miehet nyökkäävät.

Tietenkin se olisi typerää.

Ei kukaan aio ampua toista naamaan.

”Heh heh”, yksi sanoo, hänellä on suurin naama, jota vetäytyvä hiusraja korostaa entisestään. Muut ovat vielä, ainakin mitä tulee hiuksiin, melko hyvässä kuosissa.

Noita-akalla on munakoisonväriset hiukset, koottu pään päälle torniksi, aggressiiviseksi, villiksi solmuksi, joka voi milloin tahansa luhistua. Hänen silmissään on tummat, leveät rajaukset, luomiväriverilyly, huulet värisevät kirkkaanpunaisina. Hän on lyhyt ja parkkeerannut yli-inhimillisen raskaat rintansa pöytälevylle. Hän on jonkinlainen pyöreä neliö, jos oletetaan, että sellainen voi olla olemassa.

”Okei, pojat”, hän sanoo, ”se tekee yhteensä kaksisataaviisikymmentä euroa. Saisiko olla vielä jotain muuta?”

Hän tietää jo. Ihmiset, jotka haluavat oikeasti nähdä tulevaisuuteensa, ovat yleensä naisia. Miehet tulevat hänen luokseen tavallisesti aseiden takia tai voidakseen harrastaa seksiä teini-ikäisten kanssa.

”Ai niin”, sanoo isonaamainen. ”Tarvitsisimme vielä sytytysnestettä.”

Noita-akka hymyilee.

Vai niin. On kyse tulesta.

On yleensä kyse tulesta.

”Olisittehan te voineet sen heti sanoa, senkin tusukat. Kuinka paljon?”

Pienin, ei kuitenkaan pieninaamaisin, laskee pöydälle kolmekymmentätuhatta euroa ja sanoo: ”Viisisataa litraa.”

Noita-akka ottaa nipun seteleitä, yhteensä tuhat euroa.

”Selvä juttu, tulkaa huomenillalla uudelleen ja ajakaa pakettiauto suoraan talon taakse. Lopun voitte maksaa hakiessanne. Onhan tämä kuitenkin kunniallinen kapakka.”

Nyt kaikki nauravat, sillä kunniallinen kapakka on todellakin jotain ihan muuta.

ENTROPIA 1

Valo putoaa säleinä kasvoilleni, alppirusun kukinnot lepäävät kasvin lehdillä kuin täyteen lastatut alukset, minä lepään kaiken alla yrittäen olla ajattelematta mitään. Tuuli on niin heikko, että sitä hädin tuskin tuntee, ja se vaikuttaa sademetsässä tehdyttä. Kosteaa, lämmin henkäys, hentoinen ääniraita, kuiskaus.

On kuitenkin aika kaunista.

Ei sillä, että kauneus olisi enää mikään kategoria.

Kauniita olivat aina kaikki muut, kaunis pamautettiin puoli vuotta sitten helvettiin.

Käännyn kyljelleni ja katson kädessäni olevaa kirjettä. En oikeastaan enää availe kirjeitä. Miksi avaisin.

Tämän lähettäjä vain...

Alistair McBurney, 338 Dumbarton Road, Glasgow.
Mielenkiintoista.

Ei sillä, että mielenkiintoisuus olisi enää mikään kategoria.

Revin kuoren auki ja luen, alppiruusu tulee lähemmäs, peittää minut, lähes hautaa minut, ja parin minuutin kuluttua, kun yhä edelleen luen, kukinnot kasvavat oksista pois päin ja minua kohti. Ne kietoutuvat ympärilleni, valkoinen kukka korvani takana tuntuu parhaimmalta, vaikeivät tunteet ole enää aikoihin olleet mikään kategoria.